terialií a že v každém z těchto případů jejich činnost jest považovati za obchod. Ovšem považuje se podle čl. 272 čís. 1 za obchod převzetí movitých věcí k úpravě a ke zpracování pro jiné jen tehdy, provozuje-li se to po živnostensku a přestupuje-li provozování té živnosti rozsah řemesla, avšak v souzeném případě ani nebylo namítáno, že tyto předpoklady nejsou splněny, a nelze o tom pochybovati, ano jde o zadání stavby několika státních domů a o firmy, jež se zabývají podnikatelstvím staveb. Tomu-li tak, jak dosud vylíčeno, jde o spojení k jednotlivému obchodu ve smyslu čl. 266 a násl. obch. zák. Ježto pak, jak ani není sporné a ze smlouvy ze 16. června 1926 jasně vysvítá, práce malířské a natěračské na stavbě státních obytných domů byly K-ovi a F-ovi zadány konsorciem »Stavba státních obytných domů v Mukačevě inž. P. a inž. V.« a práce jim byla zadána společným zmocněncem obou podnikatelů inž. K-em, ručí po rozumu čl. 269 druhý odstavec obch. zák. každý z podílníků a tedy obzvláště žalovaná firma solidárně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud správně posoudil věc po stránce právní, uznav, že jde tu o spojení k jednotlivému obchodu ve smyslu čl. 266 a násl. obch. zák., a že ručí po rozumu třetího, správně druhého odstavce čl. 269 obch. zák. každý z podílníků a tedy zvláště žalovaná firma třetím osobám solidárně, a proto že žalobce jest oprávněn se domáhati na žalované zaplacení celých zažalovaných 7.713 Kč a nikoli jen polovice 3.856 Kč 50 h, kterou mu přisoudil prvý soud. Dovolací soud poukazuje ke správným a výstižným důvodům napadeného rozsudku a k důvodům rozhodnutí, na které tento se odvolává, totiž plen. rozhodnutí bývalého vídeňského nejvyššího soudu z 27. dubna 1915 pres. 151/15 (kniha jud. č. 223), úř. sb. čís. 1645 a rozhodnutí čís. 2374 sb. n. s., neshledávaje důvodu se odchýliti od názorů vyslovených v důvodech těchto rozhodnutí, které nebyly vyvráceny vývody dovolatelky a poukazy na opačná mínění některých spisovatelů, jichž se žalovaná dovolává, s nimiž se však vypořádalo již vzpomenuté plenisimární rozhodnutí, s jehož podrobnými a přesvědčivými vývody se ztotožňuje tento nejvyšší soud.

Čís. 12590.

Stačí, bylo-li výstražné znamení před sesutím sněhu umístěno na chodníku, nikoliv i v jízdní dráze.

Ručení podle § 1318 obč. zák. není ručením za výsledek, nýbrž ručením za zavinění, třebaže třetí osoby.

Předpisu § 1318 obč. zák. nelze použiti, jde-li o sesutí zmrzlého sněhu se střechy.

(Rozh. ze dne 6. května 1933, Rv I 174/32.)

Žalobcův automobil byl dne 8. března 1929 zasažen velikým kusem zmrzlého sněhu, spadnuvšího z domu žalovaného fondu na pražskou ulici, a poškozen. Žalobní nárok na náhradu škody neuznal procesní soud prvé stolice důvodem po právu. Důvody: Z toho, že se s budovy strany žalované uvolnil sníh a způsobil škodu, nelze o sobě odvozovati povinnost žalované strany k náhradě škody. Takové ručení vlastníka domu občanský zákoník nezná. V § 1318 obč. zák. jest upraven případ jiný než souzený, totiž poškození člověka (nikoliv věci) a jest to případ t. zv. »actio de effusis et dejectis«. Ani předpisu § 1319 obč. zák. (který arci ani ručení nestanoví) nelze na zažalovaný případ použíti, ježto toto zákonné ustanovení jedná o náhradě škody, způsobené sřícením nebo uvolněním se části budovy. Vzhledem k tomu může stíhati žalovanou stranu povinnost k náhradě škody jen, kdyby bylo žalobcem tvrzeno a prokázáno buď přímé protiprávně zaviněné jednání representantů za žalovanou stranu jakožto právnickou osobu jednajících nebo, bude-li žalované straně prokázáno zavinění ve výběru osob, jichž použila k obstarávání svých věcí. Ani v tom ani v onom směru není však nárok odůvodněn. Že by tu bylo přímé protiprávní jednání representantů žalované strany ani žalobce výslovně netvrdí a uvádí jen, že žalovaná strana nepostavila výstražné znamení do jízdní dráhy a neopatřila si více pokrývačů. Než k zatarasení jízdní dráhy žalovaná strana nebyla oprávněna, to tím méně, ana shazování a odstraňování sněhu se střechy neprováděla sama, nýbrž svěřila je odborníku, pokrývačské firmě. Ostatně i při shazování sněhu se střechy do veřejných ulic a náměstí stanoví § 12 dosud platné vyhlášky magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. března 1888 jen povinnost, že v každém případě musí býti jen dáno dříve a vyvěšeno výstražné znamení, že se sníh shazuje. Bylo-li tudíž v souzeném případě, i když se sníh neshazoval, postaveno při zdi výstražné znamení, učinila žalovaná strana úplně zadost své povinnosti. Ostatně, jak jest obecně známo, byla tehdy situace taková, že padání sněhu se střechy bylo velice častým zjevem, s kterým chodci musili počítati. Jak je dále zjištěno, žalovaná strana ihned, jak sníh začal táti, postarala se o odborníka, jemuž svěřila odstraňování sněhu a který s dvěma lidmi rychle na odklizení sněhu pracoval. Ani v tom směru tedy není prokázáno zavinění žalované strany. Při tom jest podotknouti, že tvrzení žalobcovo, že žalovaná strana měla možnost postarati se o více pokrývačů, bylo vyvráceno svědectvím osob slyšených, nehledíc ani k tomu, že věc ta je soudu obecně známa z jiných sporů a že je pochopitelné, že při nutnosti odstraňování sněhu se všech střech v Praze o pokrývačské dělníky nouze býti musila a byla. Konečně, že by firma Josef Z., obstarávající shazování sněhu, bývala firmou, která neměla potřebných schopností, že by majitel její byl osobou nezdatnou, ani žalobce netvrdil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Napadený rozsudek jest správný z jeho důvodů, k nimž se vzhledem k vývodům odvolatelovým dodává toto: § 1318 obč. zák. nevztahuje se ovšem jen na tělesné, nýbrž i na jiné poškození člověka, neboť v něm stojí: »Wird jemand .. beschädigt ..«

a ne »verletzt« (§ 1325 obč. zák.). V § 1319 obč. zák. stojí sice: »Wird jemand verletzt oder sonst ein Schaden verursacht«, ale tu je právě výraz »verletzt«, tedy pojem užší než »beschädigt«, za to je doplněn zase slovy »oder sonst ein Schaden verursacht«, takže se oba paragrafy v tomto směru shodují a nelze tedy z § 1319 obč. zák. opakem vyvozovati, že se § 1318 obč. zák. týká jen tělesného poškození. § 1318 obč. zák. jedná však jen de effusis et dejectis, t. j. jen o škodách způsobených spadnutím věci nebezpečně pověšené nebo postavené nebo vyhozením nebo vylitím z bytu a ručí za škodu takovou ten, z jehož bytu bylo hozeno nebo vylito nebo věc spadla. Toto ustanovení zákonné jest na rozdíl od všeobecného § 1295 obč. zák. zvláštní a nelze ho používati na jiné případy, tedy ani na sporný případ, kde jde o spadnutí zmrzlého sněhu se střechy (srov. Randa »O závazcích k náhradě škody« str. 57). Na tento případ nelze použíti ani § 1306 a) obč. zák., protože zřejmě nejde o škodu, způsobenou žalovanou stranou ve stavu nouze, by odvrátila od sebe nebo jiného nebezpečí bezprostředně hrozící. Ostatně odvolatel spatřuje tento stav nouze u žalované strany v tom, že ohromná vrstva sněhu ohrožovala její střechu i celé stavení, že proto sníh ten odstraňovala a při tom žalující stranu poškodila. Ale jeho tvrzení o odstraňování sněhu je nepřípustnou novotou, k níž podle § 482 c. ř. s. nelze hleděti. V řízení prvé stolice odůvodňoval žalobce žalobní nárok naopak tím, že se žalovaná strana nepostarala o odstranění sněhu. Posléze ani podle § 1295 obč. zák. není žalobní nárok odůvodněn, neboť ze zjištění prvého soudu, odvolatelem nenapadených a tedy podle § 498 c. ř. s. i pro odvolací soud rozhodných, nelze vyvoditi žádnou vinu na straně žalované. Postavení výstražných znamení na chodníku bylo dostatečným výstražným opatřením i pro jízdní dráhu; že žalovaná strana měla ohlásiti nebezpečí na policii, by byla ulice uzavřena nebo postaven tam strážník, tvrdí odvolatel teprve v odvolání a nelze k tvrzení tomu jako k nepřípustné novotě hleděti. Ostatně, jak prvý soud zjistil a řádně odůvodnil, učinila žalovaná všechna potřebná a dostatečná opatření, nebylo tudíž třeba těchto dalších opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel odvozuje zavinění žalované strany z toho, že se nepostarala o to, by výstražná znamení byla umístěna nejen na chodnících, nýbrž i v jízdní dráze. Zákonného ustanovení o tom není, že by tak bylo přikázáno jinými předpisy, není zjištěno. Mohlo by proto jíti o zavinění jen s hlediska § 1297 obč. zák., avšak ani toho tu není, ano jest všeobecně známým zvykem, že se při opravách střech upozorňují chodci výstražnými znameními umístěnými jen na chodnících. A také nebezpečí sesutí sněhu se střech ohrožuje hlavně chodník a jeho nejbližší okolí; byla proto na chodníku umístěná výstražná znamení dostatečnou výstrahou i pro žalobce, jenž zůstal státi těsně při kraji chodníku autem, zejména, ano v roce 1929 bylo všeobecným známým zjevem, že ná-

sledkem spousty sněhu jsou chodníky a jich okolí ohrožovány. Ustanovení § 1318 obč. zák. nelze na souzený případ použíti, jak již správně odůvodnil odvolací soud. Jest to zvláštním ustanovením, týkajícím se jen ručení majitele bytu, z něhož věc vypadla nebo z něhož bylo něco vyhozeno nebo vylito, a to proto, že poškozenému by bylo obtížno zjišťovati vinníka, pročež ukládá náhradu škody majiteli bytu, jenž snadno může vinníka vyšetřiti a postižní právo na něm vykonati. Ale ani v tomto případě nejde o ručení za výsledek, nýbrž za zavinění třebaže třetí osoby, což patrno z toho, že vyhození nebo vylití něčeho z bytu bývá samo o sobě neopatrným jednáním a při vypadnutí věci spočívá neopatrnost v nebezpečném umístění věci. Správný jest i názor odvolacího soudu, že jest nepřípustnou novotou (§ 482 druhý odstavec c. ř. s.) tvrzení žalobce v odvolacím řízení, že se žalovaná strana měla dovodati pomoci policie, nebo magistrátu a žádati o uzavření ulice po dobu ohrožení, neboť jde o novou skutečnost — že se tak nestalo —, z níž se zavinění žalované strany odvozuje, nikoliv jen o právní výklad zákonem předepsané povinnosti a píle.

Čís. 12591.

Pensijní pojištění.

Podle zákona o pensijním pojištění ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. zák. na rok 1907 nepodléhali zaměstnanci státních podniků pensijnímu pojištění. Na tom nebylo nic změněno cís. nařízením ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák. Teprve novelou ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. byli vyňati zaměstnanci státních podniků z pojistné pensijní povinnosti jen, mají-li normální pensijní nároky, které jsou spojeny s místem jimi zastávaným nebo jsou jim zaručeny po uplynutí stanoveného zkušebního času nebo stanoveného prozatimního opatření.

Příspěvkovou dobu při zaměstnancích státního podniku jest počítati zpět od doby vstupu do zaměstnání podrobeného pojistné povinnosti bez ohledu na to, od kdy vyloučení zaměstnanců státních podniků z pensijního pojištění bylo zrušeno.

(Rozh. ze dne 6. května 1933, Rv I 346/32.)

Benedikt B. byl zaměstnán u správy státních dolů a hutí od 23. srpna 1905 až do své smrti dne 1. června 1926. Státní správa dolů a hutí přihlásila ho k pensijnímu pojištění teprve dne 29. června 1923. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se pozůstalí po Benediktu B-ovi na československém erári, by byl žalovaný uznán povinným uvésti žalobce do stavu, v němž by žalobci byli, kdyby žalovaný byl provedl přihlášku zesnulého k pensijnímu pojištění včas, t. j. nejdéle dne 17. února 1914. Oba nižší soudy uznaly žalovaného povinným uvésti žalobce do stavu, v němž by žalobci byli, kdyby byl žalovaný včas provedl přihlášku zemřelého Benedikta B-a k pensijnímu pojištění, t. j. nejdéle dne 17. února 1914, a přisoudily žalobcům plnění z toho vyplývající.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalovaného potud, že ho